

Arrest

nr. 299 254 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 31 oktober 2004.

1.2. Verzoeker dient op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV).

1.3. Verzoeker wordt op 10 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U hebt de Pashtun etniciteit en bent een moslim van de soennitische strekking.

U bent afkomstig uit Shalatak (Siya Kanda), een dorp gelegen in het Alishang district van de provincie Laghman. Hier woonde u tot aan uw vertrek samen met uw vader S. M. en uw moeder G. K. U bent nooit naar school gegaan. U hielp uw moeder, die diabetes had, in het huis. Uw vader werkte in de pindanoten handel van uw maternale oom in Nangarhar. Hierdoor was hij slechts één dag in de week thuis. Uw paternale oom M. H. H. was bij de taliban. Hij zou uw maternale oom A. W., die bij het leger of de politie werkte, 8 à 9 jaar geleden hebben vermoord. Sindsdien was hij niet meer welkom in uw huis. Op een dag toen u voor het avondgebed naar de moskee in uw dorp ging, ontmoette u uw paternale oom M. H. H. daar. Hij vroeg u om hem te vervoegen in jihad. Thuis vertelde u dit aan uw moeder die uw vader belde. De volgende dag werd uw vader gebeld door uw oom. Deze herhaalde zijn verzoek. Uw vader weigerde. Uw oom M. H. H. was hier niet mee gediend en dreigde u met geweld mee te nemen. Uw vader was niet gerust en zond u naar het huis van zijn vriend E. in Alikhel. De volgende dag kwam uw oom naar uw huis op zoek naar u. Uw vader en moeder werden geslagen. Uw vader besliste dat u het land diende te verlaten en u vertrok richting Kabul. In 2021 verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 24 oktober 2021 aankwam. U dient hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 oktober 2022 werd u meerderjarig en werd het voogdijerschap over u van rechtswege beëindigd. Na uw vertrek werd een dreigbrief naar uw huis gezonden. Ook kwam uw oom nogmaals naar uw huis. Hierna besloten uw ouders naar Angoor Bagh in Nangarhar te verhuizen. Uw vader en uw oom zagen elkaar nog eenmaal in Jalalabad. Sindsdien heeft uw familie niets meer van uw oom vernomen.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u aan uw plicht tot jihad verzaakte door het land te ontvluchten en dientengevolge als ongelovige wordt beschouwd.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ("CGVS") de volgende documenten neer: een kopie van een dreigbrief van de taliban en originele medische documenten van uzelf en uw moeder. Op 26 mei 2023 maakt u per e-mail via uw advocaat een kopie van uw medisch dossier over aan het CGVS. Uit deze stukken, onder meer een brief van dokter Lejeune de dato 17 oktober 2022, blijkt dat u lijdt aan een chronische hepatitis B ontsteking.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Daar u bij indienen van het verzoek om internationale bescherming minderjarig was, werd u prioritair gehoord door een ambtenaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen, bijgestaan door uw voogd.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS meerderjarig bent.

Bijkomend dient te worden toegevoegd dat u bij het afsluiten van uw persoonlijk onderhoud het CGVS op de hoogte bracht dat u lijdt aan een hepatitis B infectie. U maakte dit eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud niet kenbaar. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan zich goed te voelen en het goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud verliep ook in goede omstandigheden.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etniciteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u het verzoek van uw oom M. H. H. om hem te vervoegen in jihad niet inwilligde. U zegt: “ze zouden me beschuldigen van vluchten van jihad en ik zou gestraft moeten worden in overeenstemming met het recht in z’n situatie. De straf die ze hebben voor iemand die van jihad vluchtte en de ongelovigen vervoegde (CGVS p. 14). “Ik vluchtte voor jihad. Wanneer iemand dat doet en zou teruggaan zouden ze je vermoorden.” (CGVS p. 19) Incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst beweert u dat uw paternale oom M. H. H. bij de taliban was. Uw verklaringen aangaande zijn activiteiten voor de taliban zijn echter zeer algemeen en vaag te noemen. Gevraagd wat uw oom precies deed voor de taliban, zegt u: “ik weet het echt niet. Maar ik denk dat hij een commandant voor de taliban was. Hij is een ouder persoon dus ik denk dat er mensen voor hem werkten.” (CGVS p. 11) Verzocht om te verduidelijken wat zijn rol binnen de taliban was, blijft u het antwoord schuldig. Om uw gebrekkige kennis dienaangaande te verschonen verschuilt u zich achter het feit dat u geen contact met uw oom had (CGVS p. 11). Ook kan u niet vertellen waar uw oom actief was, u zegt: “hij had geen specifieke plaats daarvoor. Hij kon naar overal. Ik ben nog steeds niet zeker waar hij actief was.” (CGVS p. 12) Wanneer u gevraagd wordt of uw oom actief deelnam aan gevechten tegen de overheid, is uw repliek: “misschien ik weet het niet.” (CGVS p. 12). Gevraagd of uw oom momenteel nog actief is bij de taliban bevestigt u dit. U kan echter niet vertellen waar uw oom op heden woont. U zegt: “Dat weet ik niet. Ik weet niets over hem nu. Ik leef hier, hij is daar daarom weet ik dat niet. Hij had mijn vader gezien in Jalalabad en zei aan mijn vader dat zijn zoon niet uit het huis was gevlucht maar dat hij hem had wegzonden naar Europa.” (CGVS p. 12) Dat u nauwelijks iets kan vertellen over wat uw oom bij de taliban deed, is zeer bedenkelijk te noemen en overtuigt niet. Voorts is het merkwaardig dat u aan de ene kant niets weet te zeggen over de werkzaamheden van uw oom maar aan de andere kant wel met zekerheid stelt dat hij nog steeds bij de taliban actief is. Dit is eigenaardig gezien u verklaarde dat uw familie op heden niet meer in contact staat met uw oom. Vervolgens werpt u op dat u uw paternale oom slechts eenmaal zag in de moskee en hem erna nooit meer zag (CGVS, p. 12, 13, 14) . U stelt dat uw familie geen contact meer had met uw oom M. H. H.. Laatstgenoemde had geen toestemming om jullie huis te bezoeken omdat hij acht à negen jaar geleden uw maternale oom A. W. zou hebben vermoord. U zegt in dit verband: “Hij had onze maternale oom vermoord. Tweede dag na trouw. Iemand kon hem identificeren. Er waren nog andere mensen met hem. Ze hadden hun gezicht bedekt maar bepaalde mensen konden mijn nonkel herkennen.” U voegt ook nog toe dat uw moeder na dit incident hem haatte en hij niet meer naar jullie huis mocht komen. Het contact met hem werd verbroken. Ten aanzien van de omstandigheden van het overlijden van uw maternale oom en de betrokkenheid van uw paternale oom kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Gevraagd om welke reden uw paternale oom uw maternale vermoordde, is uw antwoordt: “omdat hij voor de overheid werkte vroeger”. (CGVS p. 12) U oppert dat uw maternale oom voor het leger of de politie werkte maar kan niet zeggen wat hij precies deed of hoe lang hij daar werkte. U verschuilt zich achter uw jeugdige leeftijd om uw gebrekkige kennis dienaangaande te verschonen (CGVS p. 13). Hoewel hier begrip dient voor worden opgebracht, dient te worden opgemerkt dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op essentiële vragen met betrekking tot hun ingeroepen vrees.

Ook maakt u geen documenten over waaruit deze tewerkstelling blijkt. Verder zijn uw verklaringen dienaangaande weinig doorleefd te noemen. Wanneer u verzocht wordt om uit te leggen wat er precies gebeurde is uw repliek: "ik was daar niet. Ik was toen nog heel jong. Mijn moeder zei dat mijn maternale oom mijn paternale oom vermoordde." (CGVS p. 14) U weet niet te vertellen wat er zich juist afspeelde. Nochtans staat u op heden nog steeds in contact met uw familie. Zo spreekt u nog om de anderhalve maand à twee maanden met uw vader. Uw laatste contact was anderhalf maand voor het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 8). U werd dus meermaals in de gelegenheid gesteld om hier informatie over in te winnen. Gezien deze feiten rechtstreeks verband houden met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan van u verwacht worden beter op de hoogte te zijn. U legt aldus geen geloofwaardige verklaringen af wat betreft de moord van uw paternale oom op uw maternale oom en doet afbreuk aan de gehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw problemen startten toen u uw paternale oom in de moskee ontmoette. Toen u op een avond naar de moskee ging was uw oom daar aanwezig met drie (CGVS p. 15) van zijn mannen (CGVS p. 13). Uw oom sprak u aan en wilde dat u hem in jihad zou vervoegen. U verwoordt dit als volgt: "Hij was blij dat ik groot was geworden. Ik was nu oud genoeg om jihad te doen. Jihad was nu verplicht voor mij. Hij wilde dat ik met hem meeding om jihad te doen. Ik zei hem: "ik kan nu niets zeggen. Als ik meega heb ik toestemming van mijn ouders nodig." Hij zei: Dat of ik nu toestemming had of niet, ik nog steeds moest gaan om jihad te doen omdat het verplicht was." Ik mocht gaan zonder hun toestemming. Hij zei dingen over de hemel en de 70 hemelse dames die mij zouden opwachten als ik jihad zou doen als beloning. Hij zei dat hij mijn ouders zou contacteren om erover te vertellen." (CGVS p. 13) Hierbij kunnen de volgende bedenkingen worden gemaakt.

U ging dagelijks naar de moskee (CGVS p. 7) en had uw oom daar nog nooit gezien (CGVS p. 11). Bijgevolg was het niet gebruikelijk dat uw oom daar langskwam. Waarom uw oom zich daar die bewuste avond bevond, maakt u niet duidelijk. Hiernaar gevraagd zegt u: "Ik weet niet waarom hij daar was in de moskee. Het was de eerste keer dat ik hem daar zag." (CGVS p. 15) U voegt hieraan toe: "Misschien wist hij iets van mij of vernam hij iets over mij." Verzocht om te verklaren hoe uw oom wist dat u op dat ogenblik in de moskee zou zijn, is uw repliek: "dat weet ik niet. Maar het was tijd voor het gebed daarom kon hij mij verwachten of de imam van de moskee kon hem verteld hebben dat ik toen kwam." Gevraagd om welke reden de imam dit aan uw nonkel zou vertellen, stelt u: "Misschien was hij ook hun vriend." (CGVS p. 15) Hoe de imam wist dat jullie familie waren maakt u niet duidelijk. Verder legt u hierover ook herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af. Waar u eerst beweert dat de imam uw nonkel attent maakte op uw aanwezigheid en familieband (CGVS p. 13), insinueert u later dat het uw oom was die bij de imam informeerde over u (CGVS p. 15).

U stelt voorts dat uw oom u aansprak in de moskee en zei dat u mee moest voor jihad. Daar u was opgegroeid, was jihad nu verplicht voor u, zo zou uw oom gemeend hebben. U haalt aan dat uw oom u zou meenemen naar gevechten. U weet echter niet waarom uw oom wilde dat u zich bij de taliban zou aansluiten. U zegt: "dat weet ik niet om welke reden hij mij wou meenemen. Hij zei enkel dat ik met hem mee moest om jihad te doen." U heeft geen idee wat er precies van u werd verwacht. U stelt dienaangaande: "Dat weet ik niet. Misschien verwachtte hij iets groots van mij omdat ik nu volwassen was." (CGVS p. 15) Uw oom vertelde u niet wat u precies zou moeten doen. Gevraagd waarom hij u precies wou meenemen voor jihad zegt u: "Dat weet ik niet. Misschien nam hij ook andere mensen zoals mij mee. Ik moest vluchten vandaar. Als ik gebleven was hadden ze me vermoord of zou er iets anders gebeurd zijn." (CGVS p. 16) Indien uw oom u werkelijk wou rekruteren, kan men verwachten dat u van dit alles beter op de hoogte zou zijn. Dat uw oom u bovendien aan de ene kant probeerde te motiveren voor jihad maar u aan de andere kant zou vermoorden bij weigering, is weinig aannemelijk.

U verklaart dat de volgende dag uw oom uw vader opbelde. U verklaart dienaangaande: "hij zei dat hij mij wou meenemen omdat jihad nu verplicht was voor mij". Uw vader weigerde. Uw oom dreigde u gedwongen mee te nemen (CGVS p. 13). Gevraagd waarom uw oom zich niet kon neerleggen bij het besluit van uw vader stelt u: "ik weet niet wat te zeggen. Hij wou me meenemen. Hij kon niet naar ons huis komen, misschien was hij daardoor al boos." Verzocht om uitleg waarom uw nonkel al die tijd naar uw vader luisterde en nu plots niet meer is uw repliek: "Hij was vernederd door mijn ouders. Hij kwam naar ons huis maar ik was toen te jong. Mijn moeder zei dat hij de moordenaar van haar broer was. Het ging zo ver dat hij zich hulpeloos voelde en dat is waarom hij niet wou komen. Misschien zei mijn vader nee tegen hem en is dat waarom dit zijn boosheid aanwakkerde." (CGVS p. 17) Bijgevolg ontwijkt u de vraag en geeft u geen plausibele verklaring voor het optreden van uw oom. Indien uw paternale oom uw maternale oom daadwerkelijk om het leven bracht, quod non, is overigens niet onlogisch dat uw moeder hem geen warm hart toedroeg. Dat uw paternale oom, in voorkomend geval, boos zou zijn, omdat hij niet

naar uw huis mocht komen, houdt geen steek. Waarom hij u om die reden zou willen rekruteren evenmin. Bovendien legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af. Waar u eerst zegt dat uw oom niet welkom was (CGVS p. 12) zegt u nu dat hij zelf niet meer wou komen (CGVS p. 17).

Na dit telefoontje werd u naar het huis van E., een vriend van uw vader, gestuurd in Alikhel, zo verklaart u althans. Terwijl u daar verbleef kwam uw nonkel de volgende dag naar uw huis op zoek naar u. U zegt in dit verband: "Ze sloegen mijn vader met een wapen en zelfs mijn moeder. Ze zeiden hen dat ze terug zouden komen voor mij." (CGVS p. 13) Uw nonkel kwam met twee of drie van zijn mannen. U stelt dienaangaande: "Ze vonden me daar niet. Mijn nonkel was te boos toen hij naar het huis kwam. Hij beukte de deur in. Hij vroeg waar ik was. Mijn vader zei dat ik niet in huis was. Hij zei aan mijn vader dat hij mij verstopte in het huis. Ze sloegen mijn vader met een wapen. Mijn nonkel sloeg mijn moeder. Ze vonden me niet en gingen weg." (CGVS p. 17) Uw oom kwam echter slechts terug naar uw huis, toen u reeds in Servië was (CGVS p. 18). Indien uw oom het werkelijk op u gemunt had, is het onlogisch dat hij daar niet eerder langskwam op zoek naar u.

U oppert dat iemand uw oom vertelde dat u uit Afghanistan vertrokken was maar licht dit verder niet toe (CGVS p. 18). U zegt: "Iemand kon mijn oom verteld hebben dat ik weg was gezonden. En dat mijn oom er zo achter kwam 2 à 3 maanden later. Gevraagd om te verduidelijken wie uw oom op de hoogte bracht, is uw antwoord: "Het kon eender wie in het dorp zijn. Mensen achterhalen dit." (CGVS p. 18). Deze vage uitleg omtrent het bestaan van taliban informanten is echter ontoereikend en biedt geen zicht op het gegeven hoe uw oom uw vertrek uit het land kon achterhalen.

Hierna verhuisden uw ouders naar Nangarhar. U zegt dat ze dit deden "omdat er problemen zouden komen", zonder dit te concretiseren (CGVS p. 18). U beweert dat uw vader uw oom nog eenmaal tegenkwam in Nangarhar maar weet hier nauwelijks iets over te vertellen. U heeft geen idee wat uw vader tegen uw oom zei. U kan zelfs niet vertellen hoe uw vader uw nonkel in Nangarhar ontmoette. U zegt hierover enkel: "Ik weet het niet ik denk dat hij hem ergens op de weg zag." Voorts kan u niet zeggen wat uw oom in Nangarhar deed. U zegt: "Je weet niets over mijn oom. Hij had geen specifieke plaats. De ene keer was hij op de ene plaats, de andere keer op een andere plaats." (CGVS p. 18). Gezien uw weinig gerichte informatie over deze ontmoeting, is het allerm minst zeker dat een dergelijk treffen überhaupt plaatsvond. Sindsdien vernam uw familie niets meer van uw oom. U stelt in dit verband: "Nee niets meer tot nu toe. Ik sprak niet met hen de voorbije drie maanden iemand stal mijn gsm in het center." Uw familie werd nooit benaderd door uw oom op hun nieuwe verblijfplaats in Nangarhar (CGVS p. 18). Dat uw oom uw familie voor het overige met rust liet klemt opnieuw met uw ingeroepen vrees.

Na uw vertrek werd een dreigbrief naar uw adres in Laghman gezonden. U zegt: "Het was in Laghman gezonden en naar ons huis gebracht door een kind. Dat was hoe het naar hen gezonden was. Hier praatte ik met hen via WhatsApp ze gingen verhuizen naar Nangarhar. Dan waren ze daar en vroeg ik of ze nog iets gedaan hadden tegen hen. Ze zeiden nee ze deden ons geen kwaad maar na mijn vertrek was er wel een brief gekomen." (CGVS p. 19) Verzocht om te preciseren wat er in deze brief stond, zegt u: "Ik las de brief niet volledig maar er staat dat ik overgeleverd moest worden omdat ik van jihad vluchtte. Wat de straf daarvoor zou zijn moet ik ondergaan." U heeft echter geen idee welke straf er op het ontvluchten van jihad staat. U zegt: "Nee, wat zou het anders kunnen zijn. Vanaf ze je hebben, draait het allemaal rond straf daar." Dat u niet eens de moeite nam om de inhoud van deze brief te achterhalen is werkelijk frappant. Deze klaarblijkelijke desinteresse in de vervolgingsfeiten na uw vertrek, ondermijnt uw vrees op manifeste wijze.

Vervolgens is het bevreemdend dat uw oom ermee dweepte om zijn eigen familie te vermoorden. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u: "Dat weet ik niet ik denk dat hij een van zijn zoons verloor." (CGVS p. 19) U voegt hieraan toe: "mijn vader zei me dat hij een zoon verloor in een gevecht. Hij verloor zijn eigen zoon en wil nu dat ik daar ook zou vermoord worden." (CGVS p. 20) Gezien uw familie niets te maken had met de dood van uw paternale neef, houdt deze redenering geen steek. Bovendien kan u niet eens zeggen hoeveel zonen uw paternale oom had. U zegt: "dat vroeg ik niet." (CGVS p. 20) Ook over de dood van uw paternale neef en meer bepaald de omstandigheden van diens overlijden heeft u geen verdere informatie. U zegt: "Daar weet ik niets van. Mijn vader vertelde me veel maar ik kan enkel zeggen wat ik me herinner." (CGVS p. 20) Dat u bovendien niet met zekerheid kan zeggen of uw paternale neef eveneens lid van de taliban was, is werkelijk frappant. U zegt: "ja ik denk van wel. Als hij vermoord was daarin wil dat zeggen dat hij met hen was." (CGVS p. 20). Voorts is het eigenaardig dat u uw paternale neef niet vermeldde toen u gevraagd werd of u nog andere familielieden bij de taliban had (CGVS p. 12).

Tot slot heeft u geen idee wat uw paternale oom op heden voor de taliban doet. U verklaart: "Hij zou een positie moesten hebben nu. Hij had mensen die voor hem werkten. Nu zou hij een positie moeten hebben.

Mijn vader weet nu niet over hem. Hij kwam niet meer naar hem. We weten niet waar hij nu is.” (CGVS p. 20). Dat uw familie niets meer vernam van uw oom en op heden geen informatie heeft over laatstgenoemde ondermijnt de actualiteit van uw vrees.

Uw advocaat haalt aan dat er sprake is van een familievete, een persoonlijke kwestie. Uw oom zou boos zijn op uw familie omdat hij jarenlang niet toegelaten werd tot de familie. Zijn woedde zou aangewakkerd zijn toen hij u zag (CGVS p. 21). Zoals eerder uiteengezet legt u geen geloofwaardige verklaringen af wat betreft de moord van uw paternale oom op uw maternale oom. Daar dit de aanleiding zou vormen voor de contractbreuk tussen uw ouders en uw oom, weet de door u geschetste gang van zaken niet te overtuigen. Verder is het volstrekt onlogisch dat uw oom, u omwille van deze contactbreuk, die hij overigens zelf veroorzaakte, zou willen rekruteren. De beweegreden van uw oom om hem te vervoegen in jihad blijft een raadsel.

Voorts werpt uw advocaat op dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden omwille van uw verblijf in Europa en verwoordt dit als volgt: “Een laatste punt is dat hij een bijkomende vrees heeft door zijn verblijf in Europa. Zijn oom die bij de taliban is, is op de hoogte hiervan. Dergelijke mensen worden ervan beschuldigd slechte moslims te zijn en zich immoreel te hebben gedragen. Hierop staan lijfstraffen en zelf de doodstraf.” (CGVS p. 22) Uit de beschikbare landeninformatie EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit deze informatie blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Zelf haalt u deze vrees ook niet aan. Dit betreft dan ook een blote bewering van uw advocaat. Hiernaar gevraagd stelt u: “ik heb een vrij leven hier. Ik wil zo leven. Daar in Afghanistan zou ik beschuldigd worden van zoveel dingen. Ik werd beschuldigd van weglopen, ze zouden me ook van andere dingen beschuldigen. Nu is mijn leven hier dus wil ik hier leven.” (CGVS p. 21) U concretiseert bijgevolg geenszins waarom u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden omwille van uw verblijf in Europa.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het niet geloofwaardig dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer, zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet worden toegekend.

Tot slot verklaarde u ook dat u hepatitis hebt en u hiervoor in België wordt behandeld (CGVS p. 22). Met betrekking tot uw medische moeilijkheden, dient u zich voor de beoordeling hiervan te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

De originele documenten die u neerlegt met name: de medische documenten van u zelf en uw moeder, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Deze vormen immers geen bewijs van uw ingeroepen vrees. Ook de andere documenten die u voorlegt met name een kopie van een dreigbrief van de taliban, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Er moet hierbij immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve

omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot uw zestien- of zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Hoewel u stelt niet naar school te zijn gegaan in Afghanistan en ook niet gewerkt te hebben, is dit weinig aannemelijk. Gezien u niet meer piepjong was bij uw vertrek uit het land, kan er gelet op de traditionele Afghaanse maatschappij verwacht worden dat u bepaalde verantwoordelijkheden droeg. Bovendien beschikt u nog steeds over een familiaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het administratieve rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

In een eerste punt gaat verzoeker in op zijn kwetsbaarheid. Hij haalt aan dat hij in België aankwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en dat zijn problemen in Afghanistan zich dan ook voordeden op het moment dat hij nog minderjarig was. Hij lijdt ook aan hepatitis B.

Verzoeker gaat in een tweede punt in op de motivering in de bestreden beslissing van de commissaris-generaal. Hij stelt:

*“2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiser
In casu stelde de verwerende partij, verkeerdelijk, dat de problemen van de verzoeker met de Taliban niet als aannemelijk beschouwd kunnen worden. De verwerende partij liet bovendien na de problemen die de verzoeker intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen.*

a) Wat betreft de problemen van de verzoeker met de Taliban

Vooreerst stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen i.v.m. de activiteiten van zijn paternale oom M H. H. bij de taliban algemeen en vaag zijn.

De verzoeker, die zo goed als geen contact had met zijn paternale oom, weet alleen dat zijn oom een vijftal mensen onder zich had. Daaruit leidt hij af dat zijn oom een commandant was. Echter mag niet uit het oog verloren worden dat de verzoeker zijn oom niet kende alvorens deze hem aansprak.

De verwerende partij stelt dat de verzoeker zich "verschuilt [...] achter het feit dat [hij] geen contact met [zijn] oom had" (bestreden beslissing p. 2). Echter gaat de verweerder hier totaal voorbij aan de realiteit. In Afghanistan heerst er ten eerste geen "open" cultuur. Jobs worden niet onderling besproken, en kinderen worden niet geacht vragen te stellen aan oudere (mannelijke familieleden). Ten tweede oppereerden de taliban voor de machtsovername in het geheim. Het was onduidelijk waar ze precies verbleven en wie welke functie had. Laat staan welke taken de leden uitvoerden! Ten slotte ontmoette de verzoeker deze oom nooit, en werd hij in de familie doodgezwegen nadat hij verzoekers maternale oom doodschoot.

Het laatste dat de verzoeker weet met betrekking tot de verblijfplaats van zijn oom, is dat deze in Shamangar woonde. Zijn familie heeft echter geen contact met deze oom, dus het is voor de verzoeker onmogelijk om met zekerheid te weten waar deze zich op dit moment bevindt.

Voorts stelt de verwerende partij dat het merkwaardig is dat de verzoeker zeker weet dat zijn oom nog bij de taliban actief is.

Deze stelling is merkwaardiger dan verzoekers verklaringen. Immers is het, zéker na de machtsovername, voordelig om bij de taliban te blijven. Waarom zou verzoekers paternale oom, na jarenlang in het geheim voor de taliban te werken, plots de groepering verlaten wanneer ze openlijk kunnen opereren? Deze redenering van de verwerende partij houdt absoluut geen steek.

Zoals de verzoeker ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitlegde: hij werkte nooit zelf voor de taliban. Hij ging immers niet in op de verzoeken van zijn oom. Hij kan alleen vertellen wat hij zelf zag: zijn oom die begeleid werd door een vijftal andere personen, die deden wat zijn oom hem vroeg. Daaruit maakte de verzoeker op dat zijn paternale oom een hogere functie bekleedde.

Er dient eveneens aan te worden herinnerd dat de verzoeker vertelde dat zijn paternale oom ook na de machtsovername, na verzoekers vertrek, nog langs het huis van zijn ouders kwam. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat zijn oom intussen niet langer bij de taliban actief zou zijn.

Wat betreft de moord op verzoekers maternale oom op zijn paternale oom, dient de verwerende partij gecorrigeerd te worden. Immers gaat deze moord verzoekers problemen vooraf. De problemen vormen geenszins de aanleiding voor zijn vertrek. De moord is de reden dat verzoekers familie het contact met M. H. H. verbrak. Ook dit gebrek aan contact vormt niet de aanleiding voor verzoekers vertrek! Echter dient erop te worden gewezen dat het niet gegeven is dat indien zijn familie nog wel contact had met deze oom, de verzoeker wél informatie zou hebben over zijn werk bij de taliban. Voor de machtsovername, opereerden de taliban immers in het geheim...

Op het moment van de moord was de verzoeker ongeveer acht jaar oud. Is het werkelijk redelijk om te verwachten van een achtjarig kind dat hij alles weet over het werk van een oom die langeleden overleed? Over de taliban werd in Afghanistan niet gesproken en, zoals reeds eerder werd aangegeven, heerst er in Afghanistan een zeer gesloten cultuur...

De verwerende partij maakt een beoordelingsfout door te stellen dat de moord rechtstreeks verband houdt met de vervolgingsfeiten die door de verzoeker worden aangehaald (bestreden beslissing, pp. 2-3).

Vervolgens maakt de verwerende partij enkele bedenkingen bij verzoekers problemen (die, zoals zij zelf stelt startten toen hij zijn paternale oom in de moskee ontmoette en niet bij de moord op zijn maternale oom).

Echter dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij een foutieve analyse van verzoekers verklaringen maakt. Het is immers niet meer dan logisch dat zijn oom wist dat hij in de moskee zou zijn. In Afghanistan is het immers gebruikelijk om dagelijks naar de moskee te gaan! Dat de imam wist dat de verzoeker en M. H. H. familie van elkaar waren, is ook doodnormaal. In Afgaanse dorpen kent iedereen elkaar... Wat betreft de beweerde tegenstrijdigheid met betrekking tot het gesprek tussen zijn oom en de imam, kan de verzoeker alleen maar herhalen wat hij reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitlegde. Hij was niet betrokken bij het gesprek dat deze twee hadden, en kan dus ook niet met zekerheid zeggen of het de imam was die spontaan vertelde, dan wel zijn oom die naar hem vroeg. Hij veronderstelt echter dat zijn oom en de imam elkaar kenden en samenwerkten, hetgeen erg plausibel is gelet op de situatie in Afghanistan vlak voor de machtsovername. Wie van de twee het eerst verzoekers naam bovenbracht, weet hij niet. Dit betreft echter eerder een detail van zijn relaas...

Voorts stelt de verweerder dat de verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de plannen van zijn oom. Wat dit betreft, verliest de verwerende partij de familiekwestie uit het oog. Het is niet onwaarschijnlijk dat zijn paternale oom nog geen concreet plan had voor de verzoeker. Zijn oom werd "verstoten" van de familie, het is mogelijk dat hij zijn neef, de verzoeker, enkel wilde rekruteren om zijn eer te herstellen. Het zou daarentegen weinig logisch zijn indien zijn oom de verzoeker meteen verteld zou hebben welke taken hij geacht werd uit te voeren, tijdens hun eerste ontmoeting. Dat verzoekers oom niet langer welkom was bij de familie van de verzoeker, was een kwestie van eer voor zijn oom. De situatie in Afghanistan vlak

voor de machtsovername mag evenmin uit het oog verloren worden. De taliban won steeds meer terrein en macht, het is niet onlogisch dat M. H. H. niet langer naar zijn broer, verzoekers vader, wenste te luisteren...

Wat betreft het gegeven dat verzoekers oom pas na lange tijd een tweede keer langs kwam bij het huis van zijn familie, dient erop gewezen te worden dat de verweerder opnieuw nalaat de machtsovername in acht te nemen. Immers hadden de talibanleden op een gegeven moment betere dingen te doen dan leden rekruteren of zich bezig houden met familievetes, namelijk strijden tegen de voormalige overheid en het land innemen... In het licht van de machtsovername is het aldus veeleer logisch dat er een zekere tijdsperiode zit tussen het eerste en het tweede bezoek aan het huis van verzoekers familie.

Verder is de verwerende partij van mening dat het allerminst zeker is dat de ontmoeting tussen verzoekers vader en paternale oom plaatsvond, gelet op verzoekers weinig gerichte informatie.

Echter zagen zijn vader en zijn paternale oom elkaar wel, maar spraken ze niet. Er dient (blijkbaar) aan te worden herinnerd dat de twee broers geen goede relatie hadden... De verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud verschillende malen aan dat zijn familie er geen contact op nahoudt met zijn oom. Nangarhar is echter in Afghanistan een belangrijke provincie, het is dan ook niet onlogisch dat talibanleden met een hogere functie zich daar, zelfs voor een kortere periode, bevinden.

De verwerende partij stelt vervolgens dat het frappant is dat de verzoeker "niet eens de moeite nam om de inhoud van [de dreigbrief] te achterhalen" (bestreden beslissing p. 4).

Dit is een misverstand. De verzoeker weet heel goed welke straf er staat op het weigeren deel te nemen aan de jihad: de dood. Het was onnodig om de brief tot in detail te lezen, de boodschap was loud and clear...

Vervolgens meent de verweerder dat het bevreemdend is dat verzoekers oom ermee dweept om zijn eigen familie te vermoorden.

Opnieuw verliest de verwerende partij op schandelijke wijze de Afghaanse realiteit uit het oog. De verdeling tussen taliban en voormalige overheid was ook voor de machtsovername groter en belangrijker dan familie. In de ogen van talibs betreft het immers een religieuze kwestie. Verzoekers paternale oom deinsde er dan ook niet voor terug om zijn maternale oom, die voor de voormalige overheid werkte, te vermoorden (religie > familie). Uit wraak dat zijn familie de kant van verzoekers maternale oom koos, keerde M. H. H. zich tot de verzoeker, zodra de positie van de taliban in de samenleving het toeliet.

Tot slot haalt de verwerende partij opnieuw aan dat de verzoeker niet met zekerheid kan zeggen wat zijn oom op heden voor de taliban doet.

De verzoeker verwijst wat dit betreft integraal naar hetgeen hierboven reeds werd uitgelegd (supra, p. 6): Deze stelling is merkwaardiger dan verzoekers verklaringen. Immers is het, zéker na de machtsovername, voordelig om bij de taliban te blijven. Waarom zou verzoekers paternale oom, na jarenlang in het geheim voor de taliban te werken, plots de groepering verlaten wanneer ze openlijk kunnen opereren? Deze redenering van de verwerende partij houdt absoluut geen steek.

De verwerende partij beging aldus een kennelijke, grove beoordelingsfout door enerzijds verzoekers relaas niet in de context van de machtsovername te plaatsen, en door anderzijds de essentie van zijn problemen verkeerdelijk te identificeren. Verzoekers relaas is coherent, aannemelijk en houdt steek. Zijn vrees voor de taliban blijkt duidelijk. Immers is het inmiddels algemeen geweten dat de taliban van hun nieuwe machtspositie gebruik maken om oude vetes te beslechten..."

In een tweede subonderdeel gaat verzoeker in op zijn situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban. Hij stelt:

"b) Wat betreft de situatie van de eiser (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de Taliban In casu liet de verwerende partij verder ook na om de situatie van de eiser na de machtsovername door de Taliban grondig te analyseren. Dit druist in tegen hetgeen door Uw Raad werd bepaald in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Op de website van Uw Raad, staat hierover het volgende te lezen: [...]

In dit arrest herinnert Uw Raad eraan dat: [...]

NANSEN publiceerde in oktober 2021 haar onderzoek naar de specifieke situatie van Afghaanse mannen die een volgend verzoek indienden na de machtsovername door de Taliban. In haar onderzoek raadpleegde NANSEN verscheidene bronnen die allemaal hetzelfde bevestigen: de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan blijkt enkel te verslechteren en het aantal burgerslachtoffers blijft zeer hoog.³ In tegendeel tot de situatie voor de machtsovername, blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden.⁴ Dit wordt bevestigd door UNHCR in haar adviesnota van februari 2022: [...]

De negatieve beslissing die door de verwerende partij genomen werd ten aanzien van de verzoeker druist dan ook in tegen het advies van UNHCR: [...]

"Verwesterde" Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven), is de situatie bovendien zeer gevaarlijk geworden. Ook de UN High Commissioner for Refugees (UNHCR) bevestigt

dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds voor de machtsovername een negatieve beslissing kregen.

Bovendien blijkt uit eerder onderzoek dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden: [...]

Verwesteren staat, volgens de Taliban en ook de Afghaanse samenleving, gelijk aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen: [...]

Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren, zullen te maken krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren: [...]

NANSEN staakt deze bevinding met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden.¹¹ Bovendien lopen terugkeerders eveneens het risico om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de Taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen.

Tenslotte kennen terugkeerders ook een reële vrees tegenover hun gemeenschap: [...]

Belangrijk is om een onderscheid te maken tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering: [...]

Wat betreft, enerzijds, gepercipieerde verwestering, oordeelde Uw Raad reeds het arrest nr. 228 224 van 30 oktober 2019: [...]

En ook: [...]

Het onderzoek van NANSEN verzamelt bovendien arresten van Uw Raad die in deze lijn oordeelden.

Wat betreft, anderzijds, daadwerkelijke bekering, wordt verwezen naar een EASO-rapport uit 2017: [...]

Ten slotte zijn terugkerende 'verwesterde' Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep. Zij die tot deze groep behoren, lopen niet alleen het risico op vervolging door de Taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap: [...]

Ook OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving: [...]

Uit verschillende onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld, omwille van hun verblijf in Europa: [...]

De actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap, maar ook de Taliban: [...]

Er kan van terugkeerders niet verwacht worden dat ze "het spel meespelen" en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden. Dit zou immers ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen.

De conclusie van het onderzoek van NANSEN is dan ook: [...]

Ook al belooft de Taliban dat ze terugkeerders niet zouden afstraffen, de ervaring leert dat aan deze woorden weinig vertrouwen gehecht kan worden. Enkele voorbeelden van beloftes die niet werden gehouden, zijn te vinden in het rapport van de United Nations High Commissioner for Human Rights betreffende de mensenrechtensituatie in Afghanistan, dat werd gepubliceerd op 8 februari 2022: [...]

Zo besluit ook Human Rights Watch: [...]

Begin mei 2022, publiceerde WeWorld een rapport waarin ze de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan onder Talibanbewind analyseren. Hun conclusie luidt als volgt: [...]

Het is aldus zeer duidelijk dat de Taliban de beloftes voor een "humaner beleid" niet nakomt. Dit geldt wat betreft Hazara's en vrouwen en meisjes, en we moeten er aldus, naar analogie, vanuit gaan dat hetzelfde geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen moeten terugkeren, dit in tegenstelling tot de conclusie van de verwerende partij.

EASO, ten slotte, bevestigt dat de situatie verschilt per regio, en stelt bovendien vast dat blijkt dat de regels verstrengen in de regio's waar de Taliban aan invloed wint: [...]

De verzoeker, zich baserend op alle informatie die hierboven verzameld werd, sluit zich aan bij de conclusie die door NANSEN werd getrokken wat betreft de situatie voor Afghanen die na een lang verblijf in het buitenland terug naar Afghanistan keren: [...]

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing (p. 8) dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien NIET uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. De verwerende partij ging aldus over toch een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van Uw Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verweerder aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt, en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds ongeveer twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker kwam aan in België in oktober 2021 en is intussen dus ongeveer twee jaar in België. De verzoeker heeft het gevoel dat hij hier, in België, open bloeide en opgroeide tot een jongeman. Hij kwam op jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen en ging in België naar school. Met dit element moet rekening gehouden worden volgens twee recente arresten van Uw Raad.

De verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan. Hij heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 59-62) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.”

Verzoeker concludeert dat het aannemelijk is dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal opvallen en onder de negatieve aandacht zal komen van de taliban.

In een derde punt antwoordt verzoeker op de motivering van de commissaris-generaal omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt:

“Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat: [...]

Naast de vluchtelingenstatus, kan in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Overeenkomstig artikel 48/4 Vw. en artikel 15, C) Kwalificatierichtlijn wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling die een reëel risico op ernstige schade zou lopen en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

In februari 2022 publiceerde UNHCR geactualiseerde richtlijnen met betrekking tot de beschermingsnoden van Afghanen. Daarin stellen ze duidelijk dat het voortsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Als reden hiervoor, geeft zij aan dat er op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen. Ook EUAA (European Union Agency for Asylum) publiceerde in april een nieuw rapport over Afghanistan, waarin ze onder andere de veiligheidssituatie bespreken, evenals de socio-economische situatie sinds de machtsovername. Zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, concludeert ook EUAA dat het niveau van willekeurig geweld daalde sinds 15 augustus 2021. Bovendien stellen zowel UNHCR als EUAA vast dat er op dit moment slechts beperkte informatie beschikbaar is. De onderzoeksdienst van de verwerende partij, Cedoca, komt tot een andere conclusie. Nansen vergeleek de rapporten van internationale organisaties UNHCR en EUAA met de COI-focus die op de website van het CGVS terug te vinden is. Met betrekking tot de bronnen in deze COI-focus (en dan vooral de beweerde beschikbaarheid van voldoende informatie), komt zij tot de volgende vaststelling: [...]

De verzoeker stelt tot zijn verbazing vast dat de verwerende partij met geen woord rept over de geactualiseerde richtlijnen van UNHCR. Dit is uiterst merkwaardig, aangezien UNHCR één van de belangrijkste bronnen van het CGVS was voor de machtsovername door de taliban. Daarenboven heeft het advies van UNHCR een significante bewijswaarde, minstens zou het dit moeten hebben: [...]

De verwerende partij kan aldus niet zomaar het advies van UNHCR naast zich neerleggen. Indien zij dit toch wil doen, moet zij met nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen aantonen waarom zij een andere mening toegedaan is. Quod non.

Ook 11.11.11 is van mening dat terugkeer naar Afghanistan op dit moment onmogelijk is: [...]

Dit werd ook zeer recent door Uw Raad bevestigd, in het arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022: [...]

Een intern beschermingsalternatief bestaat in Afghanistan aldus niet.

Daar komt nog bij dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoeker naliet om aan te tonen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan. Deze verwachting is echter niet in overeenstemming met de medewerkingsplicht van het CGVS. Vluchtelingenwerk Vlaanderen analyseerde dit punt reeds zeer nauwkeurig: [...]

Het is voor de verzoeker niet eenvoudig om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie. Enerzijds is het in Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. De ouders van de verzoeker willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen de verzoeker

en zijn familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de Taliban. Er is weinig verbinding, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben.
De bestreden beslissing moet bijgevolg minstens vernietigd worden om een volledige en correcte analyse te maken van de geloofwaardigheid van de eiser.

a) Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, vatte Uw Raad in het voornoemde arrest van 31 maart 2022 de kernvraag samen: [...]

En het antwoord op deze vraag is volgens Uw Raad dat op dit moment vooralsnog niet uitgesloten kan worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban: [...]

Het komt er dus op aan voor de verzoekende partij om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Wat dit betreft, blijkt uit de interactieve dialoog betreffende het rapport over Afghanistan van de Hoge Commissaris dat door de machtsovername wel degelijk de situatie aanzienlijk verslechterde: [...]

Deze bevinding wordt ook bevestigd door de organisatie World Food Programme in haar vooruitzichten voor februari tot en met mei 2022: [...]

Ook de Wereldbank oordeelde in diezelfde zin: [...]

Zoals ook door Uw Raad werd aangehaald, staan een aantal zaken het verzamelen van volledige informatie over de mensenrechtensituatie in verschillende delen van het land in de weg, waardoor het op het moment van schrijven vooralsnog onmogelijk is om te besluiten dat een persoon afkomstig uit Afghanistan niet als vluchteling erkend kan worden: [...]

Dat de situatie schrijnend en uitermate ernstig is, blijkt eens te meer uit de oproep van de UN Emergency Relief Coordinator Martin Griffiths: [...]

Begin oktober 2022 publiceerde "UNDP" (United Nations Development Programme) een zeer grim rapport betreffende de socio-economische situatie in Afghanistan: [...]

In wat volgt zal de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (m.n. gezondheidszorg, voedsel en water) geanalyseerd worden, net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna een analyse van de humanitaire situatie op dit moment zal volgen.

i. Gezondheidszorg

Volgens de informatie die werd verzameld in het NANSEN Profiel, werd sinds de Taliban de macht overnam in Afghanistan de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Zo blijkt bijvoorbeeld dat alle maatregelen die werden genomen om de verspreiding van het Covid-19 virus in te dijken, zijn weggefallen. Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) (en eveneens bevestigd door de United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA)): [...]

France 24 meldde op 8 november 2021 dat in sommige delen van het land de gezondheidsvoorzieningen gesloten bleken en dat (zelfs) in de hoofdstad Kabul ziekenhuizen het zonder elektriciteit of water moeten stellen. Dit als resultaat van de humanitaire crisis na de machtsovername door de Taliban en de opschorting van internationale hulp.

Deze verontrustende vaststelling werden tevens door verschillende andere nieuwsplatformen bevestigd: [...]

ii. Voedselvoorziening

Ook wat betreft voedselvoorziening zijn er grote problemen. Volgens verschillende rapporten bevindt op dit moment de helft van de bevolking zich in hongersnood. Volgens the World Food Programme: [...]

Of nog, volgens een bericht waarin diezelfde organisatie dringend oproepen tot donaties: [...]

De situatie is dermate schrijnend, dat ouders soms geen andere uitweg zien dan één van hun kinderen te verkopen, om zo de anderen te kunnen voeden: [...]

In de vooruitzichten voor het voorjaar van 2022, stelde WFP: [...]

De UK Home Office verzamelde bronnen die in diezelfde zin besloten: [...]

Op 15 maart 2022 verklaarde Dr. Ramiz Alakbarov, plaatsvervangend speciaal vertegenwoordiger van de secretaris-generaal, coördinator ter plaatse en coördinator voor humanitaire hulp, in een persbericht over de aanhoudende voedselonzeekerheid en ondervoedingscrisis waarmee de bevolking van Afghanistan te kampen heeft het volgende: [...]

Op 17 maart 2022 publiceerde Human Rights Watch waarin ze de hoge kindersterftecijfers bekend maken: [...]

Wat betreft de vreselijke hongersnood die de bevolking teistert, blijkt bovendien dat er nauwelijks beterschap opgemerkt kan worden: [...]

Daar komt nog bij dat het land deze zomer getroffen werd door uitzonderlijke regenval: [...]

Dat de situatie er niet, of nauwelijks, op vooruitgaat, wordt bevestigd door de VN Veiligheidsraad: [...]

Laghman is één van de zwaarst getroffen provincies: [...]

iii. Watervoorziening

Het onderzoek van de UK Home Office werpt licht op de schrijnende situatie in Afghanistan wat betreft toegang tot (proper) water en andere sanitaire faciliteiten: [...]

Deze bronnen bevestigen de enorme, desastreuze, impact van de machtsovername op de toegang van de Afghaanse bevolking tot schoon water.

iv. Werkgelegenheid

De machtsovername door de Taliban had bovendien ook een significante impact op de werkgelegenheidsgraad: [...]

v. De humanitaire situatie

Het rapport van de UK Home Office laat zich pessimistisch uit wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan: [...]

NANSEN waarschuwt bovendien voor mensenrechtenschendingen in de gebieden waar het geweld afnam, naar analogie met Somalië in de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden en het door de Taliban gecontroleerde Afghanistan (in het licht van het arrest Sufi en Elmi van het Europees Hof van de Rechten van de Mens): [...]

Ze recent publiceerde 11.11.11 een rapport waarin ze de humanitaire situatie in Afghanistan, evenals de situatie voor Afghanen in Turkije analyseren.⁷² Met betrekking tot de humanitaire crisis in het land, besluit de organisatie: [...]

Op 21 juni 2022 kreeg Afghanistan te maken met een uitzonderlijk zware aardbeving (5.9 op de schaal van Richter). Verschillende internationale organisaties actief in Afghanistan rapporteerden hierover het volgende: [...]

Dat de Taliban niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking te helpen na deze verschrikkelijk ramp, blijkt duidelijk uit hun reactie vlak nadien: [...]

Enkele maanden later, op 5 september 2022, vond opnieuw een hevige aardbeving plaats in de provincie Laghman: [...]

vi. Conclusie m.b.t. artikel 48/4, §2, b) VW

Na de machtsovername door de Taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de verschrikkelijke toestand hierboven beschreven: [...]

Opvallend is echter dat alle beschikbare informatie, vanaf augustus 2021 tot en met begin april 2022 hetzelfde stelt. Daaruit volgt dat de Taliban ofwel niet in staat is, ofwel onwillig is, om maatregelen te treffen om aan de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Dit is niet slechts een vermoeden, maar blijkt ook uit de verklaringen van de Taliban Minister voor Buitenlandse zaken op het Antalya Diplomacy Forum in Turkije begin vorige maand: [...]

De verzoeker besluit dat hij de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

b) Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Ook artikel 48/4, §2, c) werd door Uw Raad geanalyseerd in het arrest van 31 maart 2022. Ter herinnering: [...]

In eerste instantie besluit Uw Raad dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de Taliban het conflict-gerelateerde geweld en het aantal burgerslachtoffers sterk afnam, waardoor er geen sprake meer is van [...] (RvV arrest van 31 maart 2022, punt 4.4.17) Een belangrijke precisering is echter dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat de situatie aldaar onstabiel blijft. Alle landeninformatie waarnaar in het arrest wordt verwezen maakt bovendien gewag van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment. Bovendien: [...]

Deze bedenking is inderdaad zeer pertinent ook in het onderhavige geval, daar de verwerende partij, net zoals het geval was in de beslissing die in Uw arrest van 31 maart 2022 werd geannuleerd, evenmin informatie neerlegt die dateert van na december 2021.

i. Informatie m.b.t. het geweld in Afghanistan

Het is niet zo dat het geweld volledig verdween of dat er geen burgerslachtoffers meer vielen sinds de machtsovername. Zo besluiten de UN High Commissioner for Human Rights en UNOCHA respectievelijk: [...]

Sterker nog, volgens een nieuwsbericht dat verscheen in *Hasth e Subh Daily*, vonden begin april nog luchtaanvallen plaats in de Helmand provincie. Het doelwit was een Taliban-wapendepot: [...]

Bovendien blijkt dat ISKP sinds de overname het aantal aanslagen opdreef en dat de organisatie plots in meer provincies aanwezig is: [...]

Vooral in Jalalabad bleek het IS-geweld torenhoog: [...]

De Franse pers berichtte hierover: [...]

Het EASO-rapport, dat door de verwerende partij slechts gedeeltelijk gelezen werd, bevestigt deze zorgwekkende trend: [...]

EASO waarschuwt bovendien voor potentiële banden met Al-Qaeda: [...]

De situatie blijft aldus extreem onzeker en volatiel: [...]

Het rapport van de UK Home Office poogt vervolgens om een zo volledig mogelijk overzicht te geven van de veiligheidsincidenten die nog plaatsvonden en het aantal burgerslachtoffers dat daarbij viel. Ter herinnering, een aantal organisaties publiceren deze informatie niet langer, en zij die het nog wel doen ondervinden dat deze taak steeds moeilijker wordt. Ook ASYLOS en EASO publiceerden in hun laatste updates (respectievelijk van 6 april 2022 en januari 2022) een overzicht van veiligheidsincidenten.

Op 19 april werd een jongensschool het doelwit van een bombardement. In een persbericht maakte het Petras Auštrevičius, de voorzitter van de delegatie van het Europees Parlement voor de betrekkingen met Afghanistan hierover het volgende statement: [...]

Het is duidelijk dat de Taliban vooralsnog niet slaagt in haar opdracht die bestaat uit het voorzien van veiligheid en zekerheid aan haar bevolking.

De UK Home Office publiceerde in april nog een update betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan. Daarin lezen we onder meer: [...]

Het is inderdaad zorgwekkend dat er de laatste tijd opnieuw berichten in de media verschijnen waaruit blijkt dat het geweld toch weer toeneemt in het land: [...]

In april van dit jaar, publiceerde ACLED een rapport waarin zij een grim beeld schetst van de actuele veiligheidssituatie: [...]

Berichten van geweld blijken eerder de regel dan de uitzondering te zijn. De twee meest recente “Weekly Regional Overview” rapport van ACLED bericht immers nog steeds over zeer veel gewelddadige incidenten in Afghanistan: [...]

Daarenboven drijft Daesh sinds de machtsovername het aantal aanslagen fel op: [...]

Volgens International Crisis Group stuurde het Taliban-regime hoge aantallen strijders naar het oosten van het land om het hoofd te kunnen bieden aan o.a. de IS-KP dreiging, hetgeen bevestigt dat de spanning te snijden is in het oosten van het land: [...]

Ook de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties maakt gewag van het hoge aantal veiligheidsincidenten en de verslechterende veiligheidssituatie: [...]

De afgelopen maanden voerde Daesh verschillende aanslagen uit: [...]

Bovendien verslechterde de situatie tussen Pakistan en Afghanistan. Er vinden aan weerszijden van de grens, met verschillende burgerslachtoffers tot gevolg. Op 20 februari 2023 werd de Torkham grenscontrolepost in de provincie Nangarhar gesloten, een bijkomend blijken van de ernst van de situatie: [...]

Hoewel de grenspost enkele dagen later opnieuw geopend werd, worden verdere spanningen en incidenten verwacht: [...]

Ook in de provincie Laghman vonden deze maand nog verschillende veiligheidsincidenten plaats. Zo werden op 8 juli 2023 twee burgers doodgeschoten door onbekende gewapende mannen. Op 18 juli 2023 dan weer kregen twee mannen zweepslagen omdat ze een buitenechtelijke relatie gehad zouden hebben.

ii. Informatie m.b.t. het gevoerde bewind

Wat betreft het bewind van de Taliban, stelt NANSEN in haar onderzoek: [...]

In La Libre verscheen op 23 maart 2022 een opiniestuk dat pijnlijk duidelijk maakt hoe het aanvoelt om te moeten leven onder Talibanbewind, en hoe beslissingen die aan Afghanen de beschermingsstatus weigeren dan ook moeilijk te begrijpen zijn: [...]

Uit de informatie die op dit moment beschikbaar is, blijkt daarenboven dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt, strenger is dan de Taliban-top in de hoofdstad oorspronkelijk verkondigde: [...]

In diezelfde lijn besluit ook de UK Home Office in haar laatste rapport: [...]

Vlak na de machtsovername werden meteen verschillende grove mensenrechtenschending vastgesteld.¹¹² Daar komt nog bij dat een leven onder Talibanbewind an sich risico's met zich mee brengt.¹¹³ Zo stelt de UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet: [...]

Op 5 april 2022 kwamen de speciale vertegenwoordigers en speciale gezanten van de Europese Unie, Frankrijk, Duitsland, Italië, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten bijeen om de situatie in Afghanistan te bespreken. Het volgende persbericht verscheen op 8 april 2022: [...]

In juni 2022 publiceerde ACLED het volgende in haar wekelijkse update: [...]

Ook in september 2022 werden verschillende burgers door de taliban aangevallen wegens het niet volgen van de strikte regels: [...]

Recenter nog, op 29 november 2022, raakte bekend dat de taliban opnieuw zware straffen invoeren en hanteren voor gedragingen die zij als immoreel beschouwen; [...]

Inderdaad, het gebruik van lijfstraffen voor personen die de Islamitische wetgeving, of de talibaninterpretatie ervan, overtreden, werd opnieuw uitdrukkelijk ingevoerd: [...]

Op 18 juli 2023 dan weer kregen twee mannen in de provincie Laghman zweepslagen omdat ze een buitenechtelijke relatie gehad zouden hebben.

In december 2022 vond bovendien ook de eerste publieke executie plaats in Kabul: [...]

De misdrijven waaraan het slachtoffer van de steniging zich schuldig gemaakt zou hebben, dateren van vijf jaar geleden. De langdurige afwezigheid van de verzoeker zou aldus geen rol spelen. Hij zal inmiddels niet vergeven, noch vergeten zijn, te meer gelet op zijn verblijf in een ongelovig land, en ook de verzoeker zal aldus niet veilig zijn.

iii. Persoonlijke omstandigheden

Conform met artikel 4 van de richtlijn kwalificatie, moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met [...]. Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak Elgafaji van EU Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat [...].

In casu, wordt het niet bestreden dat de eiser een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, wat "persoonlijke omstandigheden" inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

iv. Conclusie m.b.t. artikel 48/4, §2, c) VW

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk [...]

c) Conclusie wat betreft het Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Ten slotte moet de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling, en dus van een schending van artikel 3 EVRM. In de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen wordt deze rechtspraak van het EHRM als volgt samengevat: [...]

Als de vluchtelingstatus niet toekend zou worden aan de verzoekers, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partijen aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoen. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden."

2.2. Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift, voegt verzoeker volgend overtuigingsstuk toe:

"1. Medisch attest".

3. Aanvullende nota

De commissaris-generaal heeft op 6 november 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en) artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. Wat betreft de specifieke steunmaatregelen wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Daar u bij indienen van het verzoek om internationale bescherming minderjarig was, werd u prioritair gehoord door een ambtenaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen, bijgestaan door uw voogd.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS meerderjarig bent.

Bijkomend dient te worden toegevoegd dat u bij het afsluiten van uw persoonlijk onderhoud het CGVS op de hoogte bracht dat u lijdt aan een hepatitis B infectie. U maakte dit eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud niet kenbaar. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan zich goed te voelen en het goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud verliep ook in goede omstandigheden.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad treedt deze beoordeling bij. Waar verzoeker benadrukt dat hij, hoewel hij thans meerderjarig is, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen en nog steeds jong is, stelt de Raad vast dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een persoon van zijn leeftijd te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongeman de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Verzoeker haalt

daarnaast aan dat hij lijdt aan hepatitis B. Hij staat dit met een medisch attest. Er werd door de *protection officer* echter tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk gevraagd naar eventuele problemen met de gezondheid. Verzoeker verklaarde dat hij geen gezondheidsproblemen had (zie NPO, p. 3). Pas helemaal op het einde van het persoonlijk onderhoud laat verzoeker weten dat hij hepatitis B heeft (zie NPO, p. 22). Uit het medisch attest blijkt alleszins ook niet dat verzoekers gezondheidsproblemen hem zouden hebben verhinderd om gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker verduidelijkt ook niet op welke wijze de omstandigheid dat hij lijdt aan hepatitis B enige invloed zou hebben gehad op de mogelijkheid om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Gelet op deze omstandigheden, stelt de Raad vast dat *in casu* doorheen de procedure om internationale bescherming voldoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban. Zijn paternale oom had hem gevraagd om zich bij de taliban aan te sluiten en verzoeker weigerde dit. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban, omdat:

(a) de verklaringen van verzoeker over de activiteiten van zijn paternale oom bij de taliban zeer algemeen en vaag zijn, waarbij het merkwaardig is dat verzoeker enerzijds stelt dat hij geen contact meer heeft met zijn paternale oom maar anderzijds wel benadrukt dat zijn paternale oom zeker nog lid is van de taliban; (b) verzoeker weinig doorleefde verklaringen aflegt over de moord op zijn maternale oom door zijn paternale oom en geen documenten overlegt waaruit blijkt dat zijn maternale oom voor de overheid werkte;

(c) er verschillende bedenkingen kunnen worden gemaakt bij verzoekers relaas waarbij (i) verzoeker er niet in slaagt duidelijk te maken waarom zijn oom die avond bij de moskee was; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of de imam eerst zijn nonkel aansprak bij de moskee of dat verzoekers nonkel de imam eerst aansprak over verzoeker; (iii) er verwacht kan worden dat verzoeker beter op de hoogte zou zijn van de reden waarom hij zich van zijn paternale oom bij de taliban moest aansluiten en wat hij precies zou moeten doen eenmaal hij zich zou hebben aangesloten en (iv) het weinig aannemelijk is dat zijn oom verzoeker wilde motiveren om lid te worden van de taliban maar hem zou vermoorden indien hij zou weigeren lid te worden;

(d) verzoeker geen plausibele verklaring geeft voor het gedrag van zijn oom waarbij (i) hij niet kan verklaren waarom zijn oom zich niet kan neerleggen bij het besluit van zijn vader dat hij geen lid mocht worden van de taliban en (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit dat zijn oom bij hem thuis niet meer welkom was, dan wel zelf niet meer wilde komen;

(e) het onlogisch is dat verzoekers paternale oom pas terugkwam naar zijn huis op het moment dat verzoeker al in Servië was en niet eerder;

(f) verzoeker zeer weinig kan vertellen over de ontmoeting van zijn vader met zijn paternale oom in Nangarhar;

(g) verzoekers voorgehouden vrees klemmt met het feit dat sinds de laatste ontmoeting tussen zijn vader en zijn paternale oom, zijn oom de familie in hun nieuwe verblijfplaats met rust heeft gelaten;

(h) verzoekers vrees op ernstige wijze wordt ondermijnd doordat hij de inhoud van de dreigbrief die hij zelf neerlegt, niet kent;

(i) het vreemd is dat verzoekers paternale oom ermee dreigde om zijn eigen familie te vermoorden;

(j) het opmerkelijk is dat verzoeker niet meer informatie kan vertrekken over zijn paternale neef, die zou zijn gedood in een gevecht, en deze neef niet vermeldt wanneer hem gevraagd wordt of er nog andere familieleden lid waren van de taliban.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft de activiteiten van verzoekers paternale nonkel bij de taliban, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker hierover vage en algemene verklaringen heeft afgelegd. De commissaris-generaal stelt vast dat: *“Vooreerst beweert u dat uw paternale oom M. H. H. bij de taliban was. Uw verklaringen aangaande zijn activiteiten voor de taliban zijn echter zeer algemeen en vaag te noemen. Gevraagd wat uw oom precies deed voor de taliban, zegt u: “ik weet het echt niet. Maar ik denk dat hij een commandant voor de taliban was. Hij is een ouder persoon dus ik denk dat er mensen voor hem werkten.” (CGVS p. 11) Verzocht om te verduidelijken wat zijn rol binnen de taliban was, blijft u het antwoord schuldig. Om uw gebrekkige kennis dienaangaande te verschonen verschuilt u zich achter het feit dat u geen contact met uw oom had (CGVS p. 11). Ook kan u niet vertellen waar uw oom actief was, u zegt: “hij had geen specifieke plaats daarvoor. Hij kon naar overal. Ik ben nog steeds niet zeker waar hij actief was.” (CGVS p. 12) Wanneer u gevraagd wordt of uw oom actief deelnam aan gevechten tegen de overheid, is uw repliek: “misschien ik weet het niet.” (CGVS p. 12). Gevraagd of uw oom momenteel nog actief is bij de taliban bevestigt u dit. U kan echter niet vertellen waar uw oom op heden woont. U zegt: “Dat weet ik niet. Ik weet niets over hem nu. Ik leef hier, hij is daar daarom weet ik dat niet. Hij had mijn vader gezien in Jalalabad en zei aan mijn vader dat zijn zoon niet uit het huis was gevlucht maar dat hij hem had wegzonden naar Europa.” (CGVS p. 12) Dat u nauwelijks iets kan vertellen over wat uw oom bij de taliban deed, is zeer bedenkelijk te noemen en overtuigt niet.”* Het feit dat hij zijn oom niet kende alvorens die hem aansprak in de moskee, verschoont het volstrekte gebrek aan kennis over de rol van zijn oom binnen de taliban niet. Zo kan verzoeker niets vertellen over de regio waarin zijn nonkel actief was, wat zijn oom juist deed bij de taliban en of zijn oom meegevochten heeft tegen de overheid (zie NPO, p. 11-12). Verzoeker verwijst naar de zeer gesloten cultuur in Afghanistan, het feit dat de taliban voor de machtsovername in het geheim hun acties uitvoerden en het doodzwijgen van het bestaan van de paternale nonkel in verzoekers gezin. Doch kunnen ook deze verklaringen geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker kan zich niet louter achter de Afghaanse context, waarin met kinderen niet gesproken wordt over dergelijke zaken, verschuilen teneinde zijn gebrekkige kennis te verschonen over de activiteiten van zijn oom bij de taliban. Verzoeker was immers al 16,5 jaar oud op het moment dat hij aangesproken werd door zijn oom. Gelet op de Afghaanse context, kan worden aangenomen dat verzoeker op dergelijke leeftijd meer geïnformeerd zou kunnen zijn. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook dat hij nog steeds in contact staat met zijn vader en maternale oom (zie NPO, p. 8). Hij had bij hen kunnen informeren over de activiteiten van zijn nonkel, zeker aangezien dit toch een belangrijk element betreft in zijn vluchtrelaas.

De commissaris-generaal kan vervolgens worden bijgetreden waar hij stelt: *“Voorts is het merkwaardig dat u aan de ene kant niets weet te zeggen over de werkzaamheden van uw oom maar aan de andere kant wel met zekerheid stelt dat hij nog steeds bij de taliban actief is. Dit is eigenaardig gezien u verklaarde dat uw familie op heden niet meer in contact staat met uw oom. Vervolgens werpt u op dat u uw paternale oom slechts eenmaal zag in de moskee en hem erna nooit meer zag (CGVS, p. 12, 13, 14) . U stelt dat uw familie geen contact meer had met uw oom M. H. H. Laatstgenoemde had geen toestemming om jullie huis te bezoeken omdat hij acht à negen jaar geleden uw maternale oom A. W. zou hebben vermoord.”* Verzoeker haalt aan dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat zijn oom niet langer actief zou zijn bij de taliban, aangezien verzoekers oom na de machtsovername nog bij verzoeker thuis is langs geweest en hij toen nog lid was van de taliban. Na de machtsovername zou het voor verzoekers paternale oom ook voordeliger zijn om lid te blijven van de taliban. Er kan op gewezen worden dat zeker nu verzoekers oom openlijk operaties kan uitvoeren voor de taliban door de machtsovername, dat verzoeker meer zou moeten weten over de werkzaamheden van zijn paternale oom bij de taliban of zich hier minstens meer over moest geïnformeerd hebben.

5.1.6. Wat betreft de omstandigheden van het overlijden van verzoekers maternale oom en de betrokkenheid van verzoekers paternale oom hierbij, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat: *“Gevraagd om welke reden uw paternale oom uw maternale vermoordde, is uw antwoordt: “omdat hij voor de overheid werkte vroeger”. (CGVS p. 12) U oppert dat uw maternale oom voor het leger of de politie werkte maar kan niet zeggen wat hij precies deed of hoe lang hij daar werkte. U verschuilt zich achter uw jeugdige leeftijd om uw gebrekkige kennis dienaangaande te verschonen (CGVS p. 13). Hoewel hier begrip dient voor worden opgebracht, dient te worden opgemerkt dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op essentiële vragen met betrekking tot hun ingeroepen vrees.*

Ook maakt u geen documenten over waaruit deze tewerkstelling blijkt. Verder zijn uw verklaringen dienaangaande weinig doorleefd te noemen. Wanneer u verzocht wordt om uit te leggen wat er precies gebeurde is uw repliek: “ik was daar niet. Ik was toen nog heel jong. Mijn moeder zei dat mijn maternale oom mijn paternale oom vermoordde.” (CGVS p. 14) U weet niet te vertellen wat er zich juist afspeelde. Nochtans staat u op heden nog steeds in contact met uw familie. Zo spreekt u nog om de anderhalve

maand à twee maanden met uw vader. Uw laatste contact was anderhalf maand voor het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 8). U werd dus meermaals in de gelegenheid gesteld om hier informatie over in te winnen. Gezien deze feiten rechtstreeks verband houden met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan van u verwacht worden beter op de hoogte te zijn. U legt aldus geen geloofwaardige verklaringen af wat betreft de moord van uw paternale oom op uw maternale oom en doet afbreuk aan de gehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas." Waar verzoeker stelt dat deze problemen geenszins de aanleiding vormen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, kan erop gewezen worden dat deze problemen wel degelijk relevant zijn om verzoekers huidige vrees voor vervolging te kunnen beoordelen. Verzoeker werd immers aangesproken in de moskee om zich aan te sluiten bij de taliban door zijn paternale nonkel, met wie hij al heel lang geen contact meer had, omdat hij zijn maternale oom zou hebben vermoord. Verzoeker haalt deze familievete ook aan als een reden waarom hij werd geviseerd door zijn paternale oom, waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het mogelijk is dat hij enkel werd gerekruteerd om de eer van zijn oom te herstellen. Verzoeker haalt ook aan dat hij maar acht jaar oud was op het moment van de moord op zijn maternale nonkel, zodat er niet van hem kan verwacht worden dat hij alles weet over zijn werk bij de overheid. Er kan echter op gewezen worden dat verzoeker zich hier op een later moment over had kunnen informeren bij zijn vader, met wie hij nog steeds contact heeft (zie NPO, p. 8). Hij had dit ook kunnen vragen aan zijn maternale nonkel, naar wie hij steeds belt om met zijn vader te kunnen spreken (zie NPO, p. 8) en die bovendien de broer is van zijn oom die vermoord werd. Verzoeker kan zich niet louter achter de Afghaanse context, waarin met kinderen niet gesproken wordt over de tewerkstelling van ouderen of omstandigheden van overlijdens, verschuilen teneinde zijn gebrekkige kennis te verschonen over de tewerkstelling van zijn maternale nonkel bij de overheid. Hij is nu immers meerderjarig en had zich kunnen informeren bij familieleden over het werk van zijn maternale nonkel bij de voormalige overheid, temeer gezien kan worden verwacht dat verzoeker zich bewust was van het belang van deze informatie om alhier zijn gehele vluchtrelaas concreet uit de doeken te kunnen doen.

5.1.7. Wat betreft verzoekers persoonlijke problemen met zijn paternale nonkel die lid is van de taliban, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat: "Uw problemen startten toen u uw paternale oom in de moskee ontmoette. Toen u op een avond naar de moskee ging was uw oom daar aanwezig met drie (CGVS p. 15) van zijn mannen (CGVS p. 13). Uw oom sprak u aan en wilde dat u hem in jihad zou vervoegen. U verwoordt dit als volgt: "Hij was blij dat ik groot was geworden. Ik was nu oud genoeg om jihad te doen. Jihad was nu verplicht voor mij. Hij wilde dat ik met hem meeding om jihad te doen. Ik zei hem: "ik kan nu niets zeggen. Als ik meega heb ik toestemming van mijn ouders nodig." Hij zei: Dat of ik nu toestemming had of niet, ik nog steeds moest gaan om jihad te doen omdat het verplicht was." Ik mocht gaan zonder hun toestemming. Hij zei dingen over de hemel en de 70 hemelse dames die mij zouden opwachten als ik jihad zou doen als beloning. Hij zei dat hij mijn ouders zou contacteren om erover te vertellen." (CGVS p. 13) Hierbij kunnen de volgende bedenkingen worden gemaakt.

U ging dagelijks naar de moskee (CGVS p. 7) en had uw oom daar nog nooit gezien (CGVS p. 11). Bijgevolg was het niet gebruikelijk dat uw oom daar langskwam. Waarom uw oom zich daar die bewuste avond bevond, maakt u niet duidelijk. Hiernaar gevraagd zegt u: "Ik weet niet waarom hij daar was in de moskee. Het was de eerste keer dat ik hem daar zag." (CGVS p. 15) U voegt hieraan toe: "Misschien wist hij iets van mij of vernam hij iets over mij." Verzocht om te verklaren hoe uw oom wist dat u op dat ogenblik in de moskee zou zijn, is uw repliek: "dat weet ik niet. Maar het was tijd voor het gebed daarom kon hij mij verwachten of de imam van de moskee kon hem verteld hebben dat ik toen kwam." Gevraagd om welke reden de imam dit aan uw nonkel zou vertellen, stelt u: "Misschien was hij ook hun vriend." (CGVS p. 15) Hoe de imam wist dat jullie familie waren maakt u niet duidelijk. Verder legt u hierover ook herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af. Waar u eerst beweert dat de imam uw nonkel attent maakte op uw aanwezigheid en familieband (CGVS p. 13), insinueert u later dat het uw oom was die bij de imam informeerde over u (CGVS p. 15)." Verzoeker vindt het niet merkwaardig dat verzoekers paternale nonkel wist dat hij in de moskee ging zijn die bewuste avond en dat de imam wist dat verzoeker en zijn paternale oom familie van elkaar waren. Volgens verzoeker kent iedereen elkaar in de Afghaanse dorpen. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk hoe de imam zou weten dat verzoekers paternale nonkel familie van hem is. Hij veronderstelt dat de imam en zijn paternale nonkel elkaar kenden en zelfs samenwerkten. De Raad merkt op dat verzoekers betoog echter is beperkt tot louter blote beweringen, die op geen enkele wijze gestaafd worden met concrete elementen. Het is verder ongeloofwaardig dat verzoeker zijn paternale oom nooit heeft gezien in de moskee, behalve die ene avond, waarop hij werd aangesproken om zich bij de taliban aan te sluiten. De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij

aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

5.1.8. Wat betreft de gebrekkige kennis van verzoeker over de plannen van zijn oom wanneer verzoeker zich had aangesloten bij de taliban, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast: *“U stelt voorts dat uw oom u aansprak in de moskee en zei dat u mee moest voor jihad. Daar u was opgegroeid, was jihad nu verplicht voor u, zo zou uw oom gemeend hebben. U haalt aan dat uw oom u zou meenemen naar gevechten. U weet echter niet waarom uw oom wilde dat u zich bij de taliban zou aansluiten. U zegt: “dat weet ik niet om welke reden hij mij wou meenemen. Hij zei enkel dat ik met hem mee moest om jihad te doen.” U heeft geen idee wat er precies van u werd verwacht. U stelt dienaangaande: “Dat weet ik niet. Misschien verwachtte hij iets groots van mij omdat ik nu volwassen was.” (CGVS p. 15) Uw oom vertelde u niet wat u precies zou moeten doen. Gevraagd waarom hij u precies wou meenemen voor jihad zegt u: “Dat weet ik niet. Misschien nam hij ook andere mensen zoals mij mee. Ik moest vluchten vandaar. Als ik gebleven was hadden ze me vermoord of zou er iets anders gebeurd zijn.” (CGVS p. 16) Indien uw oom u werkelijk wou rekruteren, kan men verwachten dat u van dit alles beter op de hoogte zou zijn. Dat uw oom u bovendien aan de ene kant probeerde te motiveren voor jihad maar u aan de andere kant zou vermoorden bij weigering, is weinig aannemelijk.*

U verklaart dat de volgende dag uw oom uw vader opbelde. U verklaart dienaangaande: “hij zei dat hij mij wou meenemen omdat jihad nu verplicht was voor mij”. Uw vader weigerde. Uw oom dreigde u gedwongen mee te nemen (CGVS p. 13). Gevraagd waarom uw oom zich niet kon neerleggen bij het besluit van uw vader stelt u: “ik weet niet wat te zeggen. Hij wou me meenemen. Hij kon niet naar ons huis komen, misschien was hij daardoor al boos.” Verzocht om uitleg waarom uw nonkel al die tijd naar uw vader luisterde en nu plots niet meer is uw replek: “Hij was vernederd door mijn ouders. Hij kwam naar ons huis maar ik was toen te jong. Mijn moeder zei dat hij de moordenaar van haar broer was. Het ging zo ver dat hij zich hulpeloos voelde en dat is waarom hij niet wou komen. Misschien zei mijn vader nee tegen hem en is dat waarom dit zijn boosheid aanwakkerde.” (CGVS p. 17) Bijgevolg ontwijkt u de vraag en geeft u geen plausibele verklaring voor het optreden van uw oom. Indien uw paternale oom uw maternale oom daadwerkelijk om het leven bracht, quod non, is overigens niet onlogisch dat uw moeder hem geen warm hart toedroeg. Dat uw paternale oom, in voorkomend geval, boos zou zijn, omdat hij niet naar uw huis mocht komen, houdt geen steek. Waarom hij u om die reden zou willen rekruteren evenmin. Bovendien legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af. Waar u eerst zegt dat uw oom niet welkom was (CGVS p. 12) zegt u nu dat hij zelf niet meer wou komen (CGVS p. 17).” Verzoeker veronderstelt dat zijn oom hem enkel wilde rekruteren om zijn eer te herstellen. Hij stelt dat het feit dat zijn paternale oom niet langer naar zijn vader wilde luisteren, in het licht gezien moet worden van de machtsovername van de taliban. Dit zijn echter niet meer dan loutere veronderstellingen, die bovendien voortbouwen op een familievete, waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker de pertinente motieven, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat hier geen geloof aan kan worden gehecht, niet weerlegt. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bovendien ook dat hij niet wist waarom zijn oom hem wilde rekruteren (zie NPO, p. 15). Het feit dat verzoeker ook niet weet wat hij juist zou moeten doen eenmaal hij zich had aangesloten bij de taliban, doet verder twijfelen aan verzoekers geloofwaardigheid. Indien verzoekers oom daadwerkelijk wilde dat hij de jihad zou vervoegen, kan worden verwacht dat hij minstens enige basisinformatie zou verschaffen over de verwachtingen die hij van verzoeker koesterde.

5.1.9. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoekers oom pas terugkwam naar zijn huis toen hij al in Servië was, wat een hele tijd na zijn eerste bezoek aan hem was. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal vergeet de machtsovername in overweging te nemen en dat de talibanleden moesten strijden tegen de overheid, waardoor ze geen tijd hadden om zich bezig te houden met gedwongen rekrutering of familievetes. Verzoeker heeft echter zelf verklaard dat hij niet wist of zijn oom tegen de overheid heeft gevochten (zie NPO, p. 12). Bovendien geeft verzoeker hiermee zelf enigszins aan dat hij geen grote prioriteit voor zijn oom, en bij uitbreiding de taliban was. Verzoeker verklaart dan ook niet het grote tijdsverschil van twee tot drie maanden tussen het eerste en het tweede bezoek van verzoekers oom. Indien verzoekers paternale oom er daadwerkelijk op gebrand was om verzoeker te rekruteren of iets anders te doen, kan er verwacht worden dat hij eerder langs zou komen om verzoeker op te halen, in plaats van hem voldoende tijd te verschaffen om zichzelf in veiligheid te brengen. Dit doet twijfels rijzen bij de ernst van verzoekers vrees.

5.1.10. Verzoeker verklaart ook niet hoe zijn oom op de hoogte zou zijn gebracht van zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling dat: *“U*

oppert dat iemand uw oom vertelde dat u uit Afghanistan vertrokken was maar licht dit verder niet toe (CGVS p. 18). U zegt: "Iemand kon mijn oom verteld hebben dat ik weg was gezonden. En dat mijn oom er zo achter kwam 2 à 3 maanden later. Gevraagd om te verduidelijken wie uw oom op de hoogte bracht, is uw antwoord: "Het kon eender wie in het dorp zijn. Mensen achterhalen dit." (CGVS p. 18). Deze vage uitleg omtrent het bestaan van taliban informanten is echter ontoereikend en biedt geen zicht op het gegeven hoe uw oom uw vertrek uit het land kon achterhalen."

5.1.11. Wat betreft de ontmoeting tussen verzoekers vader en zijn oom in Nangarhar, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker hieromtrent slechts beperkte verklaringen kan afleggen, waarbij hij met name geen idee heeft wat zijn vader tegen verzoekers oom zei en zelfs niet kan vertellen hoe zijn vader hem in Nangarhar ontmoette. Dienaangaande stelt verzoeker thans dat ze elkaar enkel zagen, maar niet spraken. Dit komt echter niet overeen met wat hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaarde hij immers dat zijn oom tegen zijn vader had gezegd dat hij zijn zoon naar Europa had gestuurd (zie NPO, p. 18). Waar verzoeker stelt dat het niet onlogisch is dat talibanleden met een belangrijke functie, zoals zijn oom, zich in Nangarhar bevinden, wijst de Raad erop dat de ontmoeting als dusdanig – hoewel erg toevallig – niet ongeloofwaardig hoeft te zijn. Wel is het ongeloofwaardig dat verzoeker geen enkele informatie kan verschaffen over deze ontmoeting, niettegenstaande de verknochtheid met zijn vluchtrelaas. Er kan worden verwacht dat verzoeker bij zijn familie zou hebben geïnformeerd naar deze ontmoeting. Deze vaststellingen ondergraven verder verzoekers geloofwaardigheid. De commissaris-generaal wees er in dit verband ook terecht op, dat verzoekers vrees wordt ondergraven, doordat zijn familie – na deze ene ontmoeting tussen zijn vader en oom – geen concrete problemen meer kende met zijn oom of de taliban. Aangezien verzoekers vader en oom elkaar troffen in Nangarhar, was verzoekers oom op de hoogte van hun nieuwe verblijfplaats. Dat hij verzoekers familie, ondanks deze kennis, niet meer lastig valt, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees.

5.1.12. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat: *"Na uw vertrek werd een dreigbrief naar uw adres in Laghman gezonden. U zegt: "Het was in Laghman gezonden en naar ons huis gebracht door een kind. Dat was hoe het naar hen gezonden was. Hier praatte ik met hen via WhatsApp ze gingen verhuizen naar Nangarhar. Dan waren ze daar en vroeg ik of ze nog iets gedaan hadden tegen hen. Ze zeiden nee ze deden ons geen kwaad maar na mijn vertrek was er wel een brief gekomen." (CGVS p. 19) Verzocht om te preciseren wat er in deze brief stond, zegt u: "Ik las de brief niet volledig maar er staat dat ik overgeleverd moest worden omdat ik van jihad vluchtte. Wat de straf daarvoor zou zijn moet ik ondergaan." U heeft echter geen idee welke straf er op het ontvluchten van jihad staat. U zegt: "Nee, wat zou het anders kunnen zijn. Vanaf ze je hebben, draait het allemaal rond straf daar." Dat u niet eens de moeite nam om de inhoud van deze brief te achterhalen is werkelijk frappant. Deze klaarblijkelijke desinteresse in de vervolgingsfeiten na uw vertrek, ondermijnt uw vrees op manifeste wijze." Verzoeker haalt aan dat hij wel degelijk weet welke straf er staat op het weigeren deel te nemen aan de jihad, namelijk de dood en dat dit een misverstand betreft. Deze *post factum* verklaring kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat tijdens het persoonlijk onderhoud wanneer verzoeker naar de straf gevraagd werd, hij het antwoord schuldig moest blijven (zie NPO, p. 19).*

5.1.13. De commissaris-generaal wordt bijgetreden door de Raad waar hij op goede gronden vaststelt dat: *"Vervolgens is het bevreemdend dat uw oom ermee dweepte om zijn eigen familie te vermoorden. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u: "Dat weet ik niet ik denk dat hij een van zijn zoons verloor." (CGVS p. 19) U voegt hieraan toe: "mijn vader zei me dat hij een zoon verloor in een gevecht. Hij verloor zijn eigen zoon en wil nu dat ik daar ook zou vermoord worden." (CGVS p. 20) Gezien uw familie niets te maken had met de dood van uw paternale neef, houdt deze redenering geen steek. Bovendien kan u niet eens zeggen hoeveel zonen uw paternale oom had. U zegt: "dat vroeg ik niet." (CGVS p. 20) Ook over de dood van uw paternale neef en meer bepaald de omstandigheden van diens overlijden heeft u geen verdere informatie. U zegt: "Daar weet ik niets van. Mijn vader vertelde me veel maar ik kan enkel zeggen wat ik me herinner." (CGVS p. 20) Dat u bovendien niet met zekerheid kan zeggen of uw paternale neef eveneens lid van de taliban was, is werkelijk frappant. U zegt: "ja ik denk van wel. Als hij vermoord was daarin wil dat zeggen dat hij met hen was." (CGVS p. 20). Voorts is het eigenaardig dat u uw paternale neef niet vermeldde toen u gevraagd werd of u nog andere familielieden bij de taliban had (CGVS p. 12)." Volgens verzoeker was de verdeling tussen de taliban en de voormalige overheid in Afghanistan ook voor de machtsovername al belangrijker dan familie waardoor verzoekers paternale oom er niet voor terugdeinsde om verzoekers maternale oom te vermoorden. Uit wraak zou verzoekers paternale oom zich tot verzoeker hebben gekeerd omdat hij niet kon verkroppen dat verzoekers familie de kant van verzoekers maternale oom had gekozen. Dit komt echter niet overeen met wat verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hier zei verzoeker immers dat zijn paternale oom een zoon verloor en zijn oom wilde dat hij ook zo vermoord zou worden (zie NPO, p. 20). Verzoeker zei hier niets over wraak*

die zijn oom wilde nemen op zijn familie. Verzoeker laat bovendien de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoeker niets kan vertellen over de dood van zijn paternale neef, of deze lid was van de taliban en of zijn oom nog andere zonen had, volledig onbesproken in zijn verzoekschrift.

5.1.14. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de beoordeling van de door hem overgemaakte stukken, die kan worden gelezen in de bestreden beslissing en door de Raad wordt overgenomen, onbesproken laat. Hij brengt geen elementen aan die de gedane beoordeling kan doorprikken.

5.1.15. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.16. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.17. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn inmiddels tweejarig verblijf in Europa.

5.1.18. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the

Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische

karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.19. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.20. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa en het stellen dat hij zich intussen aan het integreren is, waarbij hij aanhaalt dat hij nu een andere kledingstijl en geen lange baard meer heeft, graag luistert naar muziek en in België naar school is geweest, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te

koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprikt.

De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en het indien van zijn beschermingsverzoek slechts 16,5 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 19 jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat de *in casu* voorliggende verklaringen onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2021, *in casu* bijna drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn ouders en maternale nonkel waarbij hij met zijn vader nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 8).

5.1.21. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.22. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. In de mate dat verzoeker zich hiervoor baseert op zijn problemen met zijn paternale oom, die een lid van de taliban zou zijn, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds eerder werd gesteld.

5.1.23. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.24. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of

onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.25. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de precare situatie aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “Sufi en Elmi” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar wordt gesteld dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, waarbij de machtsovername door de taliban heeft geleid tot een stopzetting van internationale hulp, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban.

De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen

in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen

van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 6 november 2023, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES